

Stařec Simeon

Písňě NEZ 616, 394, 313 , 249 302

Čtení Žd 1,1-4 +3,6-11+ 4,1-3a

Text Lk 2,21-35 (píseň : Na kolenou Simeon čekal)

Chci si spolu s vámi dnes připomenout Simeona- starce, který v Jeruzalémském chrámě přivítal narozeného Ježíše Krista. Bible o Simeonovi říká krásné svědectví: *V Jeruzalémě žil muž jménem Simeon; byl to člověk spravedlivý a zbožný, očekával potěšení Izraele a Duch svatý byl s ním*

Simeon byl **spravedlivý**. To je vzácný rys. Spravedlivým je ten člověk, který nemá jen plná ústa zbožných řečí, ale který i svými činy a skutky drží správné normy chování. Spravedlivý člověk koná vůli Boží v životě a tím Boží jméno posvěcuje tak, že i pohané či nevěřící, když uvidí jeho dobré skutky, vzdají chválu Bohu. Spravedlnost tedy není jen lidská dobrota. Je to rys posvěceného života, na kterém se odráží sama svatost Boží.

Podobně **zbožnost**, je nádherná životní kvalita. Vyjadřuje se tím bohabojnost. Bohabojný člověk správně zasadil svůj život v bázni před Bohem a proto ví, od koho vše dobré pochází. Díky tomu je však také člověkem **moudrým**. *Vždyť bázeň před Hospodinem je počátkem moudrosti.* Zbožnost znamená, že se ten člověk nestydí za svůj vztah k Bohu, že je to pro něj zásadní vztah.

A konečně Simeon je **člověk očekávající** potěšení Izraele. Není to zatrpklý morous, který pořád druhé umravňuje řečmi o tom, jak to za jeho mladých let bylo lepší. On se dívá do budoucnosti s nadějí, protože věří Božím zaslíbením. Počítá s naplněním toho, co Bůh slíbil a co je v posledu to nejlepší, nač se člověk může těšit.

Psychiatři potvrzují, že v dnešním světě je nejrozšířenější neurózou, existenciální frustrace - neuróza ze ztráty smyslu života.

Lidé, kteří žili jen pro práci a nebo jen pro zábavu se s ubývajícými silami stávají čím dál smutnější, otrávenější a nespokojenější. A byť se někdo kdysi pohyboval mezi smetánkou, pokud nezakotvil jako Simeon v tom nejzákladnějším ze všech vztahů - v Bohu, může z něj být ve stáří tragická osobnost, které jdou ostatní raději z cesty. Staří lidé by měli vonět moudrostí let a přitahovat vším tím nashromážděným bohatstvím života. Jestliže si ale v životě neukládali poklady v nebi a žili jen pro tělo, teď si uvědomují pomíjivost všeho a jsou na konci života ubožáky. Určitě nemusím hádat, jaké osobnosti by jste chtěli raději potkávat a nebo jakou osobností by jste chtěli i vy ve stáří být.

Směr k takovému požehnanému stáří nám v písmu naznačuje i Simeonovo jméno. Simeon nebo Šimeon-Šimon, je jméno souvisící s pojmem slyšet. Ukazuje se, že ti, kdo v životě umí naslouchat Božímu slovu, a kdo se učí Boha v životě poslouchat, i kdyby jim to v životě přinášelo ledasjaké ústrky a protivenství- přesto spějí k takovéto vyzrálé a úctyhodné osobnosti.

A při tom tahle správná zakotvenost života není něco, čím se má starý člověk pyšnit jako svatozáří. Simonova „svatost“ není sebeoslavná gloriola ale naopak něco, co z něj vychází a co rozdává druhým, co skrze ně působí ve světě kolem hřejivý pocit tepla a naděje, co posiluje a nebo dokonce přináší slovo prorocké hodnoty.

Ne žádnou náhodou, ale citlivostí vypěstovanou za léta chození s Bohem, přijal skrze Ducha svatého, že jeho život zde na zemi neskončí dříve, nežli na vlastní oči spatří Mesiáše. A tentýž Duch svatý jej neomylně přivede v pravou chvíli k těm pravým lidem. K setkání s Josefem a Marií. Ti to jistě neměli napsáno na transparentu nad hlavou, že právě jejich dítě je Mesiáš. Ale Simeon přesto v této mladé rodině rozpoznal to, k čemu se Jeho životní naděje upínala. Poznal v nemluvnátku Spasitele i bez rozboru

genetického kódu v jeho buňkách. A v téže chvíli, kdy jej poznal, pocítil že úzkosti smrti se v tu chvíli rozplynuly. Tento věrný vyhlížeč Božích zaslíbení, věrný čekatel, kterému naděje byla životním světlem, se dočkal chvíle, kdy smí vyznat: to, co Bůh slíbil je završeno spočinutím v pokoji.

Milí přátelé, potkali jste již i vy osobně svého spasitele? Nechci být manipulativní a nestřílím tuto otázku na člověka do 5 minut po setkání. Ale čím jsem i já starší, tím víc vnímám jak je tato otázka klíčová. Měl jsi už v životě onu osobní konfrontaci s Ježíšem? Stál jsi sám za sebe před vědomím, že Já jsem hříšník a On nevykupitel z hříchu? Nemusí to být v kostele a nemusí to být vyvoláno palbou evangelizačního řečníka. Nejrůznějším způsobem promlouvá do našeho života Bůh ale jeho nejzásadnější promluvení ke světu je Ježíš Kristus. V Ježíši, který se stal člověkem, v Ježíši který rozumí i mému lidství a vstupuje do mých cest třeba úplně nepoznán. (jako náhodný spolupoutník ke dvěma emauzským) . Ale máš -li aspoň trochu citlivé svědomí, pak víš: Otázka komu věřím, na co zásadně spoléhám - to je klíčové pro nalezení hlubinné jistoty a životního uspokojení.

Vlastně teď musím přiznat : to dnešní zamyšlení nad postavou Simona je příležitostí jak skrze něj se potkat s Ježíšem a otevřít tuto základní otázku. Ježíš je cílem našeho životního hledání. Ježíš je odpovědí na náš největší životní problém. A Je ověřenou zkušeností milionů lidí, že přijetí Ježíše do života přináší jednu zvláštní výsadu - mizí strach ze smrti. Simeon v životě naslouchal, hledal, očekával - a našel spočinutí.

Ale ještě si teď všimněme, co Simeon říká dál. Oči tohoto starého muže se v té chvíli noří do hloubky, jakou nezná lidský zrak z fyziky. Vyhlížet se totiž má nejen k viditelnému ale právě i k nadějím neviditelným. A Simeon při pohledu na toto dítě vidí náhle

všechno to, co s ním souvisí: spasení, slávu, světlo i cestu bolesti. Simon umí vnímat i to, co je za tím viditelným, co je důsledkem, co s tím viditelným znamením souvisí, co přináší. Do té doby neznámý a zřejmě jinak obyčejný stařec Simeon se v určité chvíli stává prorokem. Veden Duchem svatým a dotčen tímto setkáním s Dítětem spasitelem, rozeznávají se v něm všechna stará proroctví, která čítával a která si opakoval a náhle i on sám může vyslovit prorocké slovo pro Marii. A také pro nás.

Marie asi zakusila v těch posledních dnech možná podobně šťastné období, jako my v nedávných svátečních dnech. Díky Bohu za ně. Simeon spolu s požehnáním, však vyslovuje i slovo o bolesti. Vánoční radost by se mohla zlomit v zoufalství a zděšení, kdyby nebyla prorockým slovem připravena na to, že spasitelné dílo Mesiáše dokonává své vítězství skrze bolest, utrpení a smrt. Stařec Simeon hluboce kořenící v prorockých písmech věděl o pasážích, kde Mesiáš je označen za kámen úrazu (Iz 8,14) a znamení, kterému se budou vzpírat. A stařec Simeon i nás na zkoušky připravuje. Přijmout spasitele není laciné zboží. Dosáhnout spasení není záležitost jen radostné spokojenosti z romantických vánoc. První příchod Ježíše je velkorysou nabídkou spásy před jeho příchodem k soudu. A je smrtelně vážné, jak bude kdo na Jeho příchod připraven.

I když jsme v těchto dnech radostně slavili svátek Božího narození, nebojme se ve víře přijmout i tuto zvěst. Bůh ve své lásce dovolí lidem, aby se svobodně rozhodli přijmout nebo odmítnout Mesiáše. A i když někteří odmítnou Mesiáše hodně agresivně, i když někteří ve zkoušce lidských srdcí projeví hodně ošklivě vzpouru lidských srdcí - Bůh tím není nijak vyveden z míry a jeho konečné vítězství tím není nijak ohroženo. I Vám dej Pán Bůh, abyste uměli stejně jako Simeon vyhlížet čas navštívení. A možná i nás to nalezení bude něco stát. Ale zcela jistě to stojí za to.